

Ἡ ὁσμὴ τὴν ὁποίαν ἀναδίδει τὸ ἀνθρώπινον σῶμα ἔνθ' ἄν.: Σφουγγάρ' σε νὰ μὴ μυρίζ' ἀθροπίλας τὸ σπὶτ' Γέν. Μυρίζ' ἱκεῖ κουντὰ ἀνθρουπίλιν 'Αδριανούπ. "Αμα ὠσμίστηκαν ἰὴν ἀνθροπίλα τὰ σκυλλὰ τῆς στρούγγας χύθηκαν ἀλυχτώντας ΧΧρηστοβασ. ἔνθ' ἄν. Τὸ βαγόνι μύριζε ἀνθροπίλα Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀνθροπέα, ἀνθροπουλέα.

ἀνθροπινά ἐπίρρ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.) ἀθροπινά πολλαχ. ἀθροπ'νά Θράκ. ἀθροπίνα Θεσσ. (Καρδίτσ.)

Τὸ μεσν. ἐπίρρ. ἀνθροπινά.

1) Κατὰ τρόπον ἀνθρώπου, ὡς νὰ ἦτο ἄνθρωπος Θεσσ. (Καρδίτσ.) Θράκ. κ. ἄ.: *Εἶναι ἀκριβὸς αὐτὸ τὸ ἀηδόρ', δὲ βορεῖς νὰ τ' ἀγοράης σύ, γιατί ξέρει καὶ χορατεύγ'* ἀθροπ'νά (ἐκ παραμυθ.) Θράκ. || Ἄσμ.

'Ανθροπινό 'ταν τὸ πουλλὶ κι ἀνθρώπινα λαλοῦσι Καρδίτσ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Βέλθανδρ. καὶ Χρυσάντζ. στ. 1772 (ἐκδ. ΔΜαυροφρ. σ. 389) «τὸ ἕναν τῆς χέρν ψιττακὸν ἡμερωμένον εἶχεν, | ἐλεύθερα νὰ κάθηται κι ἀνθροπινὰ νὰ λέγη». 2) Ὡς ἀρμόζει εἰς ἄνθρωπον εὐγενῆ καὶ καλὸν κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. κ. ἄ.): *Τοῦ μίλησε - τοῦ φέρθηκε ἀθροπινὰ κοιν. "Οἱαν τῆς προκαλοῦσαν τὸν πόνο γιὰ τὸ γέρω, μιλοῦσε ἀνθροπινώτερα ΔΚοκκίν. "Ο 'Αλέξης ὁ ἄμαξ. 5. 'Ανθροπινὰ καλατζεύ' - φέρεται (ὀμιλεῖ - συμπεριφέρεται) Κερασ. Συνών. ἀνθροπεμένα.*

ἀνθροπινεύω ἀμάρτ. ἀθροπινεύω Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνθροπινός.

Φέρομαι ὡς ἀρμόζει εἰς ἄνθρωπον εὐγενῆ καὶ εὐάγωγον. Πβ. ἀνθροπεύω, ἀνθροπίζω, ἀνθροπύνω.

ἀνθροπινός ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) ἀνθρουπ'νός βόρρ. ἰδιώμ. ἀθροπινός Κρήτ. Κύπρ. Κύπρ. Πελοπν. ('Αρκαδ. Λακων.) Ρόδ. κ. ἄ. ἀθρουπ'νός Θράκ. (Αἰν. Ἀλμ.) Ἰμβρ. Προπ. (Μηχαν.) ἀρθροπινός Κύπρ. ἀνθρώπινος Θήρ. Πελοπν. (Λακων.) Σῦρ. Χίος (Καρδάμ.) ἀνθρώπ'νους Θεσσ. (Καρδίτσ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Εὐρυταν.) ἀνθρώκινε Τσακων.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἀνθρώπινος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Πορτ.

1) Ὁ ἀνήκων εἰς ἄνθρωπον ἢ προερχόμενος ἀπὸ ἄνθρωπον κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.): *'Ανθροπινὸ κρέας (συνήθως ἐν παραμυθ.) κοιν. 'Επέρναν ὁ ἄλιος 'πὺν ἕναν δρόμον, ἐχτίζαν ἕναν πύργιον μ' ἀνθροπινὲς κεφαλὰς (ἐκ παραμυθ.) Ρόδ. || Παροιμ. Κάλλιο ἀπὸ φίδινη γλῶσσα παρ' ἀπ' ἀνθροπινῇ (ἢ συκοφαντικῇ γλῶσσα τῶν ἀνθρώπων εἶναι χειροτέρα καὶ τῆς τοῦ δηλητηριώδους ὄφεως) Κεφαλλ. || Ἄσμ.*

Δὲν ἐκελάδειε σὰν πουλλὶ μονδὲ σὰν χελιδόνι, μόν' ἐκελάδειε κ' ἔλεγε μ' ἀνθροπινῇ φωνούλλα πολλαχ.

Γιμίζ' οὐ κάμπους γαίματα κι ἀθροπινὰ κυράλια Αἰν.

Κελάδ'σεν, ἀπηλόγησεν ἀνθροπινὴν λαλίαν

Πόντ. (Χαλδ.) Ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀνθροπινῇ Σηλαιὰ τοπων. Ζάκ. β) Τὸ οὐδ. ἀνθροπινὸ οὐς. (κατὰ παράλειψιν τοῦ οὐς. πρᾶμα), ἢ συζυγικὴ σχέσις Πελοπν. (Μάν.): *Πλαγιάσανε νὰ κάνουνε τ' ἀνθροπινό.* 2) Ὁ ἀρμόζων εἰς ἄνθρωπον καλόν, εὐάγωγον, εὐγενῆ σύννηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ.) Τσακων.: *'Ανθροπινὰ λόγια. 'Ανθροπινῇ κουβέντα. 'Ανθροπινόι τρόποι σύννηθ. 'Εναν ἀνθροπινὸν δουλειάν κ' ἐποίκες (μίαν δουλειάν ἀνθροπινὴν δὲν ἔκαμες) Κερασ. Χαλδ.*

3) Ὁ ἄξιος λόγου πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ.): *'Ανθροπινὸ φαεῖ. 'Ανθροπινὰ ψωμιά. 'Ανθροπινὰ ροῦχα*

πολλαχ. Ἀνθροπινὸν ἄλογον Κερασ. Ἀνθροπινὰ καρβόνια αὐτόθ. 4) Ὁ ἀνήκων εἰς ἄνδρα, ἀνδρικός Κύπρ.: *'Αθροπινὸς χορός.* Συνών. ἀνθροπήσιμος, ἀντρήσιος, ἀντρίκειος, ἀντίθ. γυναικήσιος.

ἀνθροπισμός ὁ, λόγ. σύννηθ.

Τὸ μεταγν. οὐς. ἀνθροπισμός.

Συμπεριφορὰ καὶ τρόποι εὐγενεῖς: *Δείχνει - ἔχει ἀνθροπισμὸ ὁ δεῖνα. Δὲν ἔχει ἀνθροπισμὸ ἀπάνω του.* Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνθροπιά 1.

ἀνθροπίτης ὁ, Πόντ. ἀρθεπίτ'ς Πόντ. (Κοτύωρ.) ἀνθροπίτσος Πόντ. ἀθροπίτσος Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) ἀρθωπίτσος Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.) ἀρθεπίτσος Πόντ. (Χαλδ.)

Τὸ μεσν. οὐς. ἀνθροπίτης. Διὰ τὸν σχηματισμὸν τοῦ τύπ. ἀνθροπίτσος προελθόντος ἐκ μεταπλασμοῦ ἰδ. ΧΠαντελίδ. ἐν Κυπρ. Χρον. 2 (1924) 10. Πβ. καὶ ἀγουρίτης - ἀγουρίτσος, παιδίτης - παιδίτσος κττ.

Μικρὸς ἄνθρωπος, ἀνθρωπίσκος ἔνθ' ἄν.: *Εἶδα ἕναν ἀνθροπίτσον Πόντ. Ἀβλαβὸς ἀρθεπίτ'ς Κοτύωρ.* Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνθροπάκι 1.

***ἀνθροποδύναμι** ἡ, ἀθροποδύναμι Κεφαλλ.

Ἐκ τῶν οὐς. ἄνθρωπος καὶ δύναμι.

Ἡ δύναμις πολλῶν ἀνθρώπων συνεργαζομένων ἐπὶ τῷ αὐτῷ σκοπῷ: *Γιὰ νὰ σηκωθῇ αὐτὸ χρειάζεται ἀθροποδύναμι.*

ἀνθροποιτός ἐπίθ. Βάρν. ἀθροποιτός Βιθυν. (Κατιρλ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἄνθρωπος καὶ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ποιητός ἀντὶ ἀνθροποποιητός. Ἡ ἀποβολὴ τοῦ πο κατ' ἀνομ. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. ἀδεροφοποιτός.

Στενὸς ἀδελφικὸς φίλος.

ἀνθροποκαμωμένος ἐπίθ. ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή² 23 — Λεξ. Βερναρδ. 135β.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἄνθρωπος καὶ τοῦ καμωμένος μετοχ. τοῦ ρ. κάνω.

Ὁ ὑπὸ χειρὸς ἀνθρώπου κατασκευασθεὶς ἔνθ' ἄν.: *'Αγαλμα ἀνθροποκαμωμένο ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν.*

ἀνθροποκέφαλο τό, Θράκ. (Βιζ.) ἀθροποκέφαλο Πελοπν. (Κάμπος Λακων. Μάν.) — ΚΠασαγιάνν. Μοσκ. 41

Ἐκ τῶν οὐς. ἄνθρωπος καὶ κεφάλι.

Κρανίον ἀνθρώπου ἔνθ' ἄν.: *'Ο Λιάκας ἔβαλε στοίχημα νὰ πάη μεσάνυχτα 'ς τὸ χωνευτήρι καὶ νὰ γεμίσῃ μὲ σακκούλλα ἀθροποκέφαλα ΚΠασαγιάνν. ἔνθ' ἄν. || Ἄσμ.*

Βρίσκω τὰ φίδια τυλιχτά, τὲς ὀχεντρες πλεμένες, βρίσκω τ' ἀνθροποκέφαλα, δὲν ἤμπορῶ νὰ ζήσω Βιζ.

ἀνθροποκυνήγι τό, ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή² 30 — Λεξ. Γαζ. (λ. ἀνθροποθηρία).

Ἐκ τῶν οὐς. ἄνθρωπος καὶ κυνήγι.

Ἡ θήρα ἀνθρώπων, ἀνθροποθηρία ἔνθ' ἄν.: *Ποίημ. Κι ἀνίσως τ' ἀνθροποκυνήγι του κι ἀργοῦσε, τὸ γέλιο του ἀγριώτερο μὲ κυνηγοῦσε ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν.*

ἀνθροπόλαλος ἐπίθ. ΚΠαρορ. Στὸ Ἀλμπουρ. 92 Ἐκ τῶν οὐς. ἄνθρωπος καὶ λαλιά.

Ὁ ἔχων ἀνθρώπου λαλίαν, ἀνθροπόγλωσσος: *Τὰ βιολιά σωπάσανε κι ὅλοι τώρα μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα κοιτάζαν τὸ κουτὶ τὸ ἀνθροπόλαλο. Συνών. ἀνθροπομίλητος.*

ἀνθροπόλιθος ὁ, Κρήτ. ἀθροπόλιθος Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐς. ἄνθρωπος καὶ λίθος.

Λίθος ὀρθιος φαινόμενος ὡς ἄνθρωπος. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Κρήτ.

